# Het mes met de kurk

Noa wil van de ark af, Mathilde wil de ligplaats op papier.

# Inhoudsopgave

1. Elf haringen en een advertentie onder de peperbus
2. Om half zes staat er iemand te wachten
3. Alle staarten dezelfde kant op
4. Wie staat aan de kassa?
5. De sticker zit er al drie weken
6. Het huis op de wagen
7. Over twee jaar mag je er weer op staan
8. Een sleutel onder een haring
9. De tweede mok gaat ongebruikt het rek in
10. Een naam zonder tijd erachter
11. Zes brieven terug, een in de schortzak
12. Wat de kraam niet verkocht heeft

# Hoofdstuk 1- Elf haringen en een advertentie onder de peperbus

De loopplank boog door onder twee bakken en een vrouw. Mathilde tilde de bovenste over de reling heen voordat ze zelf van het hout af was, en Mauritz nam hem met twee handen aan.
"De zak zit onderin."
Hij zette de bak op de dektafel, tussen de klem en de peperbus. In de tweede bak lag de zak kibbeling plat onder vier bakjes zuur, met het elastiek er dubbel om. Elf haringen. Om half negen hadden ze twee vijfentwintig gekost. Nu lagen ze op een schaal van de kraam met het ijs er nog tussen, en het ijs zakte naar de bodem en liep langs de rand van de schaal op het tafelblad.
Tien over negen. Het water stond een hand onder de wrijfhouten. Aan de overkant lag een ponton met een graafmachine erop, de giek omlaag, al drie weken.
Mietje sneed uien op een plank die ze op de stuurhutrand had gelegd. Halve ringen, de bolle kant naar boven, het lemmet schuin. Ze schoof elke portie met de platte kant van het mes op een opengeslagen krant en pakte de volgende ui uit de zak.
"Vier is genoeg," zei Mathilde.
Mietje sneed de vijfde.
In de wasmand tegen de reling lag Noa met een theedoek over haar benen en een sok die half van haar voet was gezakt. Ze had twee vingers om een spijl. Als er een boot voorbijkwam ging de mand mee met het dek en kwam hij terug.
Mauritz had een kaars bij zich, een losse, wit, met de ribbels van een verpakking erin. Hij duwde hem in de rug

van de dikste haring. De haring gaf mee tot aan de graat en de kaars stond schuin, en toen hij hem aanstak zakte de kaars door het vel en viel om op de schaal. Het vet van het haringvlees pakte vlam en ging uit. Hij haalde de kaars eraf en veegde de pit af aan zijn duim.
"Geef me een halve."
Mietje gaf hem een halve ui van de plank. Hij zette hem met de snijkant naar beneden op het tafelblad en drukte de kaars in het midden, door de ringen heen, tot hij rechtop stond.
Mathilde hing de doek terug over de reling en kwam met de borden. Vier borden, drie met mes. Ze schepte uit de zak en de kibbeling kwam er in klonten uit, aan elkaar gekoekt van de middag, en ze haalde ze los met haar vingers.
"Die van elf uur was beter," zei ze.
"Die van elf uur is verkocht," zei Mietje.
Uit zijn binnenzak haalde Mauritz een papier dat in vieren zat. Hij vouwde het open, legde het op het tafelblad naast de schaal en zette de peperbus op de bovenste helft. Een print van de bibliotheek aan de Van der Pekstraat, de kleuren naast elkaar gelopen bij de dakrand. Hoekwoning Weidevenne. Twee achttien, kosten koper. Achtertuin negen bij zeven, berging van steen.
Hij tikte twee keer met zijn knokkel naast het bedrag.
"Achttien minuten naar het Centraal. Dat is met uitstappen."
Mathilde at. Ze hield het bord op haar hand en keek naar het ponton.
"Er is een berging van steen," zei Mauritz. "Geen schuurtje van hout. Steen."

"De ijsmachine moet nagekeken worden," zei Mathilde. "Hij vriest aan één kant aan."
Mietje legde haar mes neer, stapte over de wasmand heen en ging naar binnen. Ze bleef lang genoeg weg om de lamp in de kombuis aan en uit te horen gaan. Toen kwam ze terug met een envelop waar al een keer een vouw in had gezeten en haalde het blad eruit. Kwartaalnota ligplaats Zijkanaal I, tweede kwartaal, duizend zesennegentig. Ze schoof het onder de peperbus, onder de hoekwoning, zo dat alleen het bedrag eronder uit kwam.
Mauritz keek naar de tafel en at zijn kibbeling op.
"Is juni betaald?"
"Hij vriest aan één kant aan," zei Mathilde. "En de klep sluit niet meer."
Mathilde telde de haringen op de schaal met de punt van haar mes. Elf. Ze legde er twee terug in de bak en drukte het deksel erop.
"Morgen staat er niks," zei Mietje.
Mathilde haalde ze er weer uit en legde ze terug bij de rest.
De uienringen gingen rond. Noa kreeg een stuk kibbeling zonder korst in haar hand en hield het vast zonder het in haar mond te doen. Er voer een sloep langs met vier mensen erin en iemand riep iets over de kaars.
Tegen de stuurhut stond een toonbankplank uit de kraam, een meter twintig, met de krasvakken er nog in waar de kartonnen prijzen in geklemd zaten. Mietje pakte hem, veegde hem af met de binnenkant van haar schort en legde hem over de armen van de twee klapstoelen. Ze zette hem recht met haar heup.
Daarna bukte ze bij de reling, haalde Noa onder de armen uit de wasmand en zette haar op de plank. Het

kind kwam tot boven de reling uit. Ze pakte de bovenrand met twee handen vast, zoals ze de spijl had vastgehad, en keek naar de dijk.
Over de dijk kwam een bus met het licht aan. Mietje hield haar hand plat tegen de rug van het kind tot hij voorbij was, en Mauritz hield de lucifer bij de kaars in de ui tot hij pakte.
De wind was naar het noordwesten gegaan en kwam nu over de dijk in plaats van over het water. De tros tikte tegen de bolder. Tegen de damwand onder de loopplank lagen twee flessen en daartussen, half onder het hout, het papier, met de bedrukte kant naar boven en de dakrand van de hoekwoning uitgelopen tot in de lucht erboven.
Mauritz haalde het schepnet van de twee spijkers bij de stuurhut. Hij ging op één knie op de kade, duwde de flessen weg met de hoepel en schepte het papier erin. Het kwam zwaar boven. Hij liet het water door het gaas lopen, kantelde het net en legde het blad op de motorkap van de bestelbus. Het blik gaf de dag nog af. Bij het hek lag een stapel klinkers. Hij haalde er vier en zette er een op elke hoek. Het papier lag met een bult in het midden, waar de lucht onder zat.
Onderaan het blad stond de datum van het printen, 3 juni, en daarachter met balpen een 2. De 2 was doorgelopen in het natte papier en stond nu zo breed als een duim.
Hij streek het glad van het midden naar de hoeken, met zijn handpalm, twee keer, en liet zijn hand liggen op de plek waar het bedrag stond.
Op de dijk stond geen wind. Het asfalt was donker van de nacht in het midden en droog langs de kanten, en op het talud lag het gras plat. Mietje liep aan de kant waar de

lantaarns stonden, met haar jas over haar nachthemd en de knopen van onderaf tot aan de derde dicht. Het nachthemd kwam onder de jas uit tot op haar laarzen. In haar zak rinkelden twee sleutels aan een stuk ijzerdraad. Op het parkeerterrein achter het Mosveld stonden drie auto's en de aanhanger. Op zondag stond er geen kraam: de tegels lagen leeg tot aan de drogist, met een kartonnen doos die opengezakt was van de dauw en een stapel kapotte kratten tegen de betonblokken.
Het hangslot zat vast van het zout. Ze sloeg er een keer met de kop van de sleutel op en toen ging het open. De deur van de aanhanger zwaaide naar buiten en hield zichzelf op de klink die Mauritz er twee jaar eerder op had gezet.
De vier bakken stonden op hun kant tegen de wand, de nummers met stift op de bodem, één tot vier. Ze zette ze op het asfalt, drie naast elkaar en de vierde dwars.
De kraan zat achter een luikje in de betonnen zuil bij de ingang. Ze schroefde de slang erop, bracht het eind naar de aanhanger en zette de pomp aan met de kleine sleutel. De pomp sloeg twee keer over voordat hij water gaf. Toen stond hij op toeren en bleef hij er op.
In bak één zat een rand van gisteren, een lijn van ijs en bloed op twee centimeter onder de bovenrand, en daarboven schubben die waren opgedroogd en wit geworden. Ze liet het water erin lopen tot de rand onderstond, deed de groene zeep uit de fles erbij en boende met de boender met de korte steel, van de bodem naar de rand, de hoeken met haar vingers in de doek. Daarna kantelde ze de bak en liet het water met de schubben eruit lopen over het asfalt naar de goot.
Bak twee. Bak drie, waar de lak van de bovenrand af was over een halve meter, en waar ze langer over deed

omdat het blik eronder vastpakte. Bak vier was de bak van het zuur en die rook naar azijn en ging met koud water.
Toen alle vier op de kop stonden draaide ze de pomp af en liet de slang op het asfalt leeglopen.
De weegschaal haalde ze van de bovenste plank. Ze zette het kilo lood erop en keek van opzij naar de naald. Die stond op negenhonderdtachtig. Ze draaide het schroefje onder de voet een kwartslag en legde het lood terug in de doos waar het in paste.
Uit de kist in de aanhanger haalde ze een ui. Ze sneed hem op het randje van de toonbank in halve ringen en legde ze op het blad. Er kwam niemand. Ze veegde ze met de rug van haar hand op een stukje krant, vouwde de krant dubbel en legde hem bovenop de kratten.
Het uienwater liep met de rest naar de goot en stond daar stil bij het putdeksel, dat verstopt zat met kibbelingpapier.
Het bord stond achter de bakken, met het krijt van vorige week er nog op in strepen. Ze veegde het schoon met de natte doek en wachtte tot het blauw droogde. Daarna schreef ze, met het krijt op zijn kant: WOENSDAG. Daaronder HOLL. NIEUWE 2,25, en 3 VOOR 6,00, en KIBBELING 5,25 P/½ KG, en ZUUR 1,10. De 2 van 2,25 kwam te hoog en ze liet hem zo.
De lantaarns op het terrein gingen uit terwijl ze het bord tegen het wiel van de aanhanger zette om het van een afstand te bekijken.
Boven WOENSDAG was ruimte over. Ze schreef daar MIETJE & DOCHTER, in hoofdletters, de letters kleiner naar het eind toe omdat de plank afliep.